

Friedrich Schiller i Paris: Frigør menneskeheden for Berlinmurens frygt

Dennis Speed EIRNS

11. november 2025

»Politikkens indhold er den metode, hvormed den udformes.« Det var ideen om statsmandskunst, som Lyndon LaRouche, grundlægger af *Executive Intelligence Review* og medstifter af Schiller Instituttet, forfægtede. Spørgsmålet om metode i statsmandskunst var emnet for en to-dages konference, som Schiller Instituttet netop har afholdt i Paris. Konferencen, ledet af Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, og Jacques Cheminade, tidligere fransk præsidentkandidat og formand for Solidarité et Progrès (Solidaritet og Fremskridt), havde titlen: »Afrikas og den Globale Majoritet frigørelse, en udfordring for Europa.« (Konferencen kan ses på Schiller Instituttets hjemmeside:

Hvorfor blev det afrikanske kontinents selvudvikling valgt som fokus for drøftelserne i Paris for de internationale deltagere, hvoraf mange var unge mennesker, herunder fra flere afrikanske nationer, på trods af det stigende potentiale for atomkrig mellem NATO og Rusland, på trods af den voksende panik over det truende finansielle sammenbrud i det håbløst bankerotte transatlantiske system, på trods af affolkningen af Gaza og den fortsatte ødelæggelse i Sudan og flere andre steder?

For at forstå dette må man sammenligne to taler, holdt den 9. november. Den ene var af Tysklands præsident, Frank-Walter Steinmeier. Den anden var af Schiller Instituttets grundlægger og formand, Helga Zepp-LaRouche. Under påskud af at mindes »betydningen af datoen 9. november i tysk historie – i 1918

(den tyske kejsers abdikation og proklamationen af Weimar-republikken), 1938 (begyndelsen på Krystalnatten/« Natten med de knuste ruder” mod Tysklands jødiske befolkning og deres forskellige etablissementer) og 1989 (Berlinmurens fald) – valgte den tyske præsident Steinmeier at puste til frygten ved at hævde, at der havde været en stigning i antisemitismen siden Hamas’ angreb på Israel den 7. oktober 2023. Hans udtalelser førte til opfordringer til forfatningsmæssige forbud mod nye tyske politiske partier og andre former for censur – frygtens politik.

Heldigvis for den aktuelle historie er der mennesker som faktisk forstår den klassiske kunstners rolle i den universelle historie og dermed digteren Friedrich Schillers rolle i Tyskland – herunder i begivenhederne den 9. november 1989. I stedet for frygtens politik fremmanede Helga Zepp-LaRouche i en tale til et publikum i Paris til digteren Friedrich Schillers liv, værk og levende tilstedeværelse.

Jeg kan kun råde jer til at læse Schiller. Schiller er, bortset fra LaRouche og Cusa og Platon og nogle andre, en af de vigtigste, fordi han kom til den konklusion, at mennesker i hans tid allerede var barbariske. Han sagde: Hvorfor er vi stadig barbarer? Han sagde, at den vigtigste opgave i vores tid – altså hans tid – er at udvikle *Empfindungsvermögen*. Jeg har aldrig fundet en god engelsk oversættelse, for hvis man bare siger >medfølelse< eller >empati<, fanger det ikke helt betydningen. Hvad Schiller mente med *Empfindungsvermögen*, er, at man har mulighed for at uddanne sin sjæl og sit sind på en sådan måde, at man er i stand til at absorbere verden på en altomfattende måde og føle medfølelse for hele verden; hvilket betyder alt. Det betyder ikke kun medfølelse eller empati for mennesker, der lider; det betyder også at være i stand til altid at tage imod alt, hvad der sker i verden, i dit hjerte og dit sind. Det fanger stadig ikke helt betydningen, men det er mere end ordet empati. ...”

Dette er idéen, der straks må blive grundlaget og metoden for

international politik. Dette er sjælen i ideen om at »fremme den almene velfærd«, som er indeholdt i præamblen til den amerikanske forfatning.

Schiller, født den 10. november 1759, var ud over at være en stor historiker og dramatiker også Tysklands største digter. Komponisten Ludwig van Beethovens *Niende symfoni* er en bearbejdelse af ånden og en del af teksten i Schillers digt, *An Die Freude (Ode til glæden)*. Under den store forandring i 1989, der kulminerede i det pludselige, mirakuløse fald af Berlinmuren den 9. november, »med de regeredes samtykke«, som havde stået i mere end 27 år ved verdens farligste grænsekontrol, var den niende symfoni ikke »revolutionens soundtrack«. Den niende symfoni – hele kompositionen, ikke kun fjerde sats – var legemliggørelsen af idéen om håb, håb om en bedre menneskehed, der vælger, som dem der væltede Berlinmuren, at fortjene den frihed, der ifølge den Amerikanske Uafhængighedserklæring er »begavet af deres Skaber med visse umistelige rettigheder«.

Retten til selvudvikling, især for unge, såsom de stadig levende børn i Gaza, de 600 millioner afrikanske unge under 19 år i dag og de 1,2 milliarder afrikanske unge under 25 år, der vil være her om 25 år, er politikken. Schillers mission, at menneskeheden udvikler den *Empfindungsvermögen*, der er nødvendig for en sådan selvudvikling, er den metode, hvormed denne politik ville blive gennemført. At garantere denne ret gennem oprettelsen af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som Zepp-LaRouche diskuterer i sine Ti Principper, og en ihærdig kampagne på verdensplan blandt unge for dette formål, herunder arbejde i nationale valgkampagner og andre processer, hvor det er relevant, er den umiddelbare opgave, der ligger foran os.

Credit: Author of the Thirty Years' War, Fredrich Schiller, painting by Wilhelm von Kaulbach.